

Els conillets d'índies humans

El Govern nord-americà va utilitzar ciutadans per als seus experiments entorn de la radioactivitat. El cas d'Elmer Alien és un de les nou mil víctimes dels interessos de l'estat, amb una mentalitat que menyspreava les persones.

L'home caminava amb crosse, perquè li faltava una cama. L'havia perduda durant la guerra, però no en cap combat ni en cap bombardeig amb víctimes civils. L'home era un dels conillets d'índies que els nord-americans havien utilitzat per saber els efectes del plutoni. Li n'havien injectat a la cama, sense que ho sabés, i després la hi varen amputar i analitzar.

L'home tenia noms i cognoms. Es deia Elmer Allen i era simplement una de les nou mil persones que, pel cap baix, foren víctimes dels experiments americans sobre els efectes de la radioactivitat. Els investigadors havien rebut el vist-i-plau oficial per a fer experiments repugnants, sense que els individus estudiats en tinguessin cap coneixement. Ara s'ha demostrat que no sols els metges nazis cometieren pràctiques salvatges.

Els investigadors pensaven que era interessant i fins i tot desitjable de conèixer l'impacte de la radioactivitat en l'estat físic. Per això, a partir del 1945 varen administrar injeccions de plutoni. Potser hi ha qui ho justifica amb allò de l'estat de guerra. Però encara que això ho fes mínimament acceptable, caldria buscar

unes altres excuses per a les anàlisis que seguiren als anys 50, 60 i 70. Als anys 70 encara analitzaven el contingut de plutoni en restes d'individus que havien rebut elements radioactius.

Un any i mig després d'acabada la guerra també "s'acabaren" oficialment les proves. El desembre del 1946 el projecte Manhattan eliminava aquests estudis. Però, més tard, al 1947, una circular interna ordenava que no es divulgés cap document sobre aquests experiments que pogués tenir "efectes indesitjables sobre l'opinió pública o que pogués donar lloc a accions judicials".

Que oficialment no hi hagués proves i que ni tan sols la paraula plutoni no es fes servir –per si de cas–, no evitava que es cometessin abusos aberrants. A principi dels anys 50 es van fer experiments amb nens. En una escola de disminuïts psíquics –però no tots els nens ho eren– van fer barrejar ferro i calci radioactiu amb la llet i els cereals per estudiar-ne els efectes. I a la dècada dels 60 més de dos-cents nens reberen iode radioactiu.

Les proves servien una mentalitat que menyspreava molts individus. Molts dels pacients utilitzats en aquestes proves

eren pobres, negres o amb problemes psíquics. Però, una mostra de la manca mínima d'humanitat, la podem trobar en els comentaris que acompanyaven uns estudis fets a les Illes Marshall, del 1956. Dos anys abans uns metges hi havien fet proves nuclears i trobaren que era interessant d'establir correlacions entre la pluja radioactiva caiguda, la quantitat que hi havia en els aliments i la que se secretava amb l'orina. Un dels professors, Merrill Eisenbud, manifestava que els habitants de les illes "no viuen, diguem, com nosaltres els occidentals, però no és menys cert que són més a prop de nosaltres que no els ratolins".

Encara al 1963 i al 1971 s'administraren radiacions a presidiaris, focalitzant raigs X als testicles i estudiant-ne després l'efecte sobre la fertilitat i el sistema reproductor. També es feren anàlisis d'aquests tipus a "voluntaris" de vint-i-cinc a cinquanta-set anys. Potser allò que facilità que ells i esposes s'hi avinguessin fou, entre més coses, el discurs usual sobre les necessitats urgents i ineludibles de la seguretat nacional: això que, massa sovint per als estats, justifica tantes barbaritats.

X. D.